

λέλληνα, κατὰ σύμπτωσιν παράδοξον, τόπον τοῦ ἐπιτυμβίου αὐτοῦ λίθου ἐν τῇ περιφανεστέρῃ θέσει τῆς Ὀδοῦ Φιλελλήνων.

Παροράματα ἐν τῇ περὶ τῶν Ἑλγινείων μαρμάρων μελέτῃ. Σελ. 683α στ. 7 κάτωθεν, γράφει Γρηγόριος ἀντὶ Κυρίλλου. Σελ. 684α στ. 9 ἄνωθεν, γράφει 1748 ἀντὶ 1848. Σελ. 684β στ. 8 ἄνωθεν, γράφει ὑδρογράφος ἀντὶ ἰδρυγ. Σελ. 771α στ. 30 γράφει συφιλιδι.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΙΤΙΑΝΟΥ

(Διήγημα ἐκ τοῦ δανικοῦ).

(Συνέχεια. Ἴδε προηγούμενον φύλλον 675).

«Τὸ φυσικὸν τώρα ἦτο νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὁ μυλόρδος ἦτο ὑπερήφανος καὶ ἱκανοποιημένος ἀφ' οὗ ἔμεινε νικητὴς καὶ τροπαιούχος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης! Παραδόξως ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω. Καὶ ἐκάθησε μὲν πάλιν διὰ τὴν ἀποπερατώσῃ τὸ διακοπὴν πρόγευμά του, αἰφνης ὅμως ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔρριψε μετὰ θυμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ χειρόμακτρον, ἐπῆγεν εἰς τὸ παράθυρον, ἤρχισε νὰ κρούῃ διὰ τῶν δακτύλων τὰς βέλους του, ἐκάθησε διὰ νὰ διαβάσῃ καὶ ἀνεπήδησε πάλιν—ἐνὶ λόγῳ εὐρίσκετο τώρα ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τὸ κράτος παραδόξου καὶ ἀνεξήγητου ταραχῆς.

—Ἐφῆρθην ὅμως καθὼς ἔπρεπε νὰ φερθῶ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν— εἶνε τάχα σωστὸ εἰς τὸν καθένα ξένον, παντάξενον ἄνθρωπον, ποῦ θέλει διὰ τῆς βίας νὰ μᾶς πάρῃ τὴν ἰδιοκτησίαν μας, νὰ λέγωμεν: Ὅριστε, παρκαλῶ, εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας!;—Μάλιστα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἦτο κυρία, καὶ μάλιστα πολὺ ὠραία κυρία—ὦ, ἦτο πρᾶγματι πολὺ ὠραία! Πρὸ πάντων τὸ μέτωπον καὶ τὰ μάτια τῆς ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα τῆς, τοὐλάχιστον ὅταν ἔχαμογέλα— ἄλλη λοιπὸν ἔτση ἓνας καὶ νὰ ἔχη μίαν τοιαύτην ἀπαιτήσιν!—ὦ, καὶ ἡ μὴτη τῆς ἐκείνη ἦτο τόσον μικρὴ καὶ νόστιμη, ἐν γένει ὅλο τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὠραῖον!—Ἄλλ' ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι ἐγὼ κύριος τῆς οἰκίας μου; δὲν ἔμπορῶ νὰ ὀρίσω τὰ ὑπάρχοντά μου ὅπως θέλω;—Μὲ ὅλα ταῦτα, τί τὰ θέλεις, ἦτο κυρία— ἔλεγε μία ἐσωτερικὴ φωνὴ πρὸς τὸν μυλόρδον.—Κυρία; ἀπῆντα οὗτος μεγαλοφῶνως πρὸς τὸν ἀόρατον συνήγορον— καὶ μήπως μία κυρία ἐπιτρέπεται νὰ ἔχη ἀπὸ κάθε ἄλλον περισσότερον δικαίωμα νὰ γίνεταὶ ὀχληρὰ καὶ ἀπαιτητικὴ; Ἐκτὸς τούτου τὸ εὐρίσκω πολὺ ἀνάροστον ἀπὸ μίαν καλοαναθεραμμένην νέαν νὰ ἐπιτίθεται ἔτση κατὰ ξένου κυρίου, φοροῦντος μάλιστα τὰ προῖνά του ἀκόμη ἐνδύματα, καὶ νὰ τοῦ φέρεται ἔτση, ὡσὰν νὰ τοῦ ζητῇ ἐλεημοσύνην. Ἡ οἰκογένειά τῆς φυσικὰ δὲν θὰ γνωρίζῃ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ὅλα! Ὅχι, αὐτὸ πλέον ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον!

«Ἐθεσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς βράχειός του καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ στιγμὴν. Αἰφνης ἔκρουσε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός, ἐπῆγε καὶ ἐπῆρε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν μετέφερον εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον· ἔπειτα ἐνεδύθη καὶ ἐξῆλθε.

«Ἐλαβε τὴν πρὸς τὴν πεδιάδα διεύθυνσιν. Ἡ ζέστη ἦτο μεγάλη, ἀλλ' ὄχι πινηρὰ—αἱ σκιαὶ τῶν ὄρεων εὐκρινῶς διεγράφοντο εἰς τὸν διαυγῆ καὶ αἶθριον θερινὸν οὐρανόν. Πανταχοῦ ἐπεκράτει βαθεῖα σιγὴ. Εἰς μόνον ποιμὴν παρῆλθεν ἔφιππος πλησίον του καὶ μακρὰν, εἰς τὴν κλιτὸν τῆς κοιλάδος ἐφάνιντο βόσκοντες οἱ βόες του, ἐκτὸς δ' αὐτῶν δὲν ἐφάνετο ἐπὶ τῆς πεδιάδος κανέν ἄλλο ἔμψυχον πλάσμα.

«Ἦτο πραγματικῶς μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀνενοχλήτως ἀπήλαυεν ὁ μυλόρδος, σήμερον ὅμως δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ αἰσθανθῇ καμμίαν ἀπόλαυσιν. Ἐβαινε ταχέως μετὰ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν νώτων, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξεστάθη πολὺ καὶ διὰ τὴν ἀναπαυθῆ ὀλίγον ἐκάθησεν ἐπὶ τινος πέτρας. Παρὰ τὸ σύνηθες εὐρισκε σήμερον τὴν περίξ του σιγὴν καταθλιπτικὴν καὶ ἀνυπόφορον. Ἄφ' οὗ περιπάτησε μιλιάτινα πρὸς τὴν πεδιάδα, ἐγύρισε πάλιν τὸν ἴδιον δρόμον ὀπίσω, μὲ τὸ ἴδιον γοργὸν βῆμα μὲ τὸ ὅποιον καὶ εἶχεν εἶλθῃ. Ἦτο ἤδη ἡ ἕκτη ὥρα, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ ὄχηματα ἤρχισαν νὰ ἐπανακάμπτωσιν ἐκ Μόντε Πίντσιο. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν ἔμπροσθεν τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐθεώρει τὰς ἀμάξας μετὰ τὰ κομψὰ των ἄλογα καὶ τὰς ὠραίας κυρίας. Μεταξὺ αὐτῶν διέκρινε καὶ μίαν, τῆς ὁποίας ὁ ἠνίοχος καὶ ὁ ὑπηρέτης ἔφερον κυανόχρουν στολήν. Ἐν αὐτῇ ἐκάθητο δύο κυρίαί, ζωηρῶς συνομιλοῦσαι πρὸς τὸν ἀντικρὺ των καθήμενον κύριον. Ἡ νεώτερα αὐτῶν, μὲ πῖλον καὶ περιόμιον λευκοῦ χρώματος, ἦτο ἡ λαίδη Μαρία. Ὅτε ἡ ἀμάξα ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τοῦ μυλόρδου, συνητήθησαν τὰ βλέμματά των, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μυλαίδης ἐξέφραζον τόσην ἀδιαφορίαν, ὡσὰν νὰ μὴ τὸν εἶχον ἰδῆ ποτε. Ἦτο ἔτοιμος νὰ χαιρετήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία τὸν ἐτάραξε πολὺ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ σταθῇ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐννεὸς νὰ προσβλέπῃ τὴν ἀμάξαν. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ μυλαίδη ἐξηκολούθει νὰ συνομιλῇ εὐθύμως μετὰ τοῦ συνοδοῦ τῆς, νὰ μειδιᾷ καὶ συχνὰ νὰ νεύῃ διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς εἰς παρατηρήσεις εὐφρεῖς, τὰς ὁποίας βεβαίως ἐκείνος θὰ ἔκαμνε.

«Ὁ μυλόρδος λέγει, ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη εἶνε βέβαιος, ὅτι τότε ἡ μυλαίδη δὲν εἶχε τὸν ἀναγνωρίσῃ, ἐπειδὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῇ πῶς μία τόσον νέα κυρία ἔμποροῦσε νὰ ὑποκριθῇ εἰς τόσον βαθμόν. Ἡ μυλαίδη ὅμως δι' ἐκτασίαν ὅτι εἶς ἀποστάσεως τὸν εἶχε παρατηρήσῃ καὶ ὅτι μόνη τῆς εὐχὴ ἦτο ν' ἀνοιχθῇ ἡ γῆ

καὶ νὰ τὸν καταπίη, τόσον ἦτο θυμωμένη κατ' αὐτοῦ.

«Ὁ μυλόρδος ἠσθάνθη νυγμὸν εἰς τὴν καρδίαν του, ἐξάλισθη — Θὰ ἐπεριπάτησα πολὺ γλήγορα εἰς αὐτὴν τὴν ζέστη, ἐσκέφθη, ἐπέινασα δὲ καὶ ὄχι ὀλίγον καὶ καλλίτερα εἶνε νὰ φάγω τώρα. Ὅτε ὁμως τῷ παρετέθη τὸ γεῦμα, ὁ μυλόρδος δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν.—Πολὺ ζέστη ἔγινε τώρα εἰς τὴν Ῥώμην, εἶπε καθ'ἑαυτόν, αὐριον πηγαίνω εἰς τὰ βουνὰ δι' ὁκτὼ ἡμέρας καὶ ἔπειτα ἀναχωρῶ εἰς Νεάπολιν.

«Παρήγγειλε νὰ ἐτοιμάσουν τὰ κιβώτιά του καὶ εἶπεν εἰς τὸν θυρωρόν, ὅτι ἀνεχώρει δι' ὁκτὼ ἡμέρας καὶ ἐὰν ἐρωτήσῃ κανεὶς περὶ αὐτοῦ ν' ἀποκριθῇ, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ μίαν ἐβδομάδα. Τὸν διέταξε πρὸς τοῦτους νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ καθαρισθοῦν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῆς ἀπουσίας του οὔτε νὰ σαρωθοῦν τὰ δωμάτιά του. Εἰς τὰ ταξειδιὰ του ὁ μυλόρδος εἶχεν ἀγοράσῃ διάφορα πράγματα τὰ ὅποια ἐκείντο ἄνω κάτω εἰς τὰ δωμάτιά του καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπεθύμει καμμία ξένη χεὶρ νὰ ἐγγίσῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς. Κατεβίβασεν ὅλα τὰ παραπετάσματα, ἐκλείδωσεν ὅλας τὰς θύρας καὶ παρέδωκε τὸ κλειδίον εἰς τὸν θυρωρόν. Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' ἀνεχώρησεν εἰς Τίβολι.

«Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐπέστρεψεν. Ἦνοιξε τὰ παραπετάσματα καὶ ἐν αὐτῷ ὁ ὑπρέτης του ἠσχολεῖτο νὰ φέρῃ ὀλίγην τάξιν εἰς τὰ δωμάτιά του, αὐτὸς ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ ἰδῇ μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν εἰκόνα του. Πρὶν ταξειδεύσῃ εἶχε τὴν τοποθετήσῃ, εἰς τὸ μέσον τοῦ μικροῦ σοφᾶ — ἀλλ' ἐδῶ δὲν εὐρίσκετο πλέον ἡ εἰκὼν.

«Ὁ μυλόρδος προσεκάλεσε τὸν θυρωρόν: — Ἦγγισες τίποτε ἐδῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου; Ἐγὼ ῥητῶς σὲ διέταξα νὰ μὴ ἀφήσῃς κανένα νὰ ἐμβῇ ἐν ἀπουσίᾳ μου ἐδῶ μέσα.

— Κύριε, ἐγὼ οὔτε ποδάρι ἔβαλα.

«Ὁ μυλόρδος ἔτριψε τὸ μέτωπον, ἐσήκωσε χαρτοφυλάκιά τινα, κείμενα ἐπὶ τοῦ ἰδίου σοφᾶ, καὶ ἡ ὄψις του ἔγινεν αἴφνης πελιδνῆ. Ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ἐφ' οὗ εἶχε στηρίξει τὴν εἰκόνα ἐκείτο πράσινον βαλάντιον πλήρες χρυσοῦ καὶ χαρτονομισμάτων — ἐπὶ τεμαχίου δὲ χάρτου, προσηρητημένου εἰς τὸ βαλάντιον, ἦσαν διὰ γυναικείας χειρὸς γεγραμμένοι αἱ λέξεις: ὀγδοήκοντα χιλιάδες φράγκα!

— Ποῖος ἦλθεν ἐδῶ εἰς τὸ δωμάτιον; ἠρώτησεν ἐπιτακτικῶς τὸν θυρωρόν, ὁ ὁποῖος τρομάξας ἀπὸ τὴν ἀγριωπὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς τοῦ μυλόρδου ὀπισθοχώρησεν ὀλίγα βήματα.

— Κανέννας, κύριε, κανέννας! Ἄ ὄχι! Τὴν πρῶτην ἡμέραν ποῦ ἔφυγεν ὁ μυλόρδος, ἦρθε μίαν μεγάλη κυρία μ' ἓνα δοῦλο. Μὰ τὴν πίστιμου, κύριε, ξέρω νὰ κάνω διάκρισι καὶ αὐτὴ ἦτανε μίαν

πολύ, πολὺ μεγάλη κυρία, μὲ βούχα καὶ μὲ τρόπους! . .

— Αἶ καλὰ, καὶ ὕστερα;

— Ἐζήτησε τὸν μυλόρδο κ' ἐγὼ τῆς εἶπα πῶς ἔχω διαταγὴ νὰ πῶ ὅτι ὁ μυλόρδος εἶνε εἰς τὸ ταξειδί! Μὲ ῥώτησεν ὕστερα πότε θὰ γυρίσῃ, κ' ἐγὼ τῆς εἶπα, τὸν περιμένουμε ὕστερα πὸ μίαν βδομάδα.—Καλὰ τὸ λοιπὸν—μου εἶπεν ἡ κυρία —δός μου τώρα τὰ κλειδιὰ τοῦ δωματίου του.

— Καὶ εἰς αὐτὸ ἐσὺ δὲν εἶπες τίποτε;

— Ναι εἶπα, ἦθελα, μαθές, νὰ πῶ: μὰ πῶς γίνεται αὐτό, κυρία, ἀφ' οὗ ὁ μυλόρδος δὲν εἶνε ἐδῶ; Τότες ἦθελα νὰ δῆ ὁ κύριος μυλόρδος τὴν ῥομφαλιὰν τοῦ μου ῥριζε! Ἰδία πάνω κάτω ὅσαν τῶρα τοῦ κυρίου μυλόρδου! Ὑστερα μοῦπε: — Θ' ἀποφασίσῃς ἐπὶ τέλους νὰ μου δώσῃς γλήγορα τὸ κλειδί; Ἐχω νὰ πάρω κάτι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ μυλόρδου. — Κ' ἐπῆγεν ἀπάνω μὲ τὸ δοῦλό της κ' ἔμεινεν ἐκεῖ κάμποση ὥρα.

— Καὶ ὅταν ἔφυγε;

— Ὅταν ἔφυγε, κύριε, δὲν τὴν εἶδα. Τὴν ὦρα ποῦ ἦρθε, ἐτοιμαζόμενον νὰ τὸν τσιμπήσῃ ὀλιγοτὸν ἀπομεσημεριανό, καὶ ἄμα ἀνέβηκεν ἀπάνω, ἔξαπλώθηκα — ἀλλὰ μόνον μὴ στιγμὴ, κύριε μυλόρδε — ἡ ζέστη ἦτανε τόσο φρικτὴ! Εἶπα τῆς μικρῆς μου Μαριέττας νὰ προσέξῃ τὴν κυρίαν ποῦ θὰ καταίβῃ καὶ ὕστερα μου διηγήθη πῶς ἡ κυρία τῆς ἔχαμογέλασε γλυκὰ καὶ πῶς ἦτανε τόσο εὐμορφη!

— Καὶ ἄλλο τίποτε;

— Ἄλλο τίποτε δὲν εἶδε. Μοῦ εἶπε πῶς ἡ κυρία φοροῦσε φόρεμα ἀτλάζι καὶ . . .

— Αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον!

«Ὁ μυλόρδος ἐδῆξε τὰ χεῖλη του καὶ ἐφαίνετο ἀκόμη πολὺ τεταραγμένος.

— Λεῖπει μήπως τίποτε τοῦ κυρίου μυλόρδου; Δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μίαν τέτοια κυρία . . .

— Τίποτε, τὸν διέκοψεν ἀγανακτῶν ὁ μυλόρδος. — Καλὰ, πήγαινε τώρα!

«Ὁ θυρωρὸς παρατήρησε μετὰ δειλῆς περιεργείας εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀπεσύρθη, μετ' ὀλίγον δ' ἐξῆλθε καὶ ὁ μυλόρδος.

«Ἀφ' οὗ ἔμαθε ποῦ κατῴκει ἡ οἰκογένεια Κλάρενδων, ἡ νέα κυρία δηλαδὴ καὶ ἡ θεία της, ἐπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἔσυρε τὸν κώδωνα τοῦ θυρωροῦ.

— Εἶνε ἐδῶ αἱ κυρία;

— Ποῖαι κυρία; τὸν ἠρώτησε μίαν φωνή.

— Ἡ λαίδη Κλάρενδων.

— Δί κυρία ἀνεχώρησαν.

— Καὶ πότε ἐπιστρέφουν;

— Δὲν θὰ ἐπιστρέφουν καθόλου. ἔφυγαν πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν εἰς Νεάπολιν.

«Ἀμέσως ἀνεχώρησε καὶ ὁ μυλόρδος εἰς Νεάπολιν καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἀνεῦρε τὰ ἔχνη

τῶν δύο κυριῶν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ μάθη, ὅτι πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἀπέπλευσαν εἰς Γένουαν. Δὲν χάνει καὶ αὐτὸς καιρὸν καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐκοπίαζε ματαίως ν' ἀνεύρη τὴν κατοικίαν των, ἐπὶ τέλους δ' ἔμαθεν εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον εἶχον καταλύσει καὶ ἐκεῖ τῷ εἶπον ὅτι εὕρισκοντο ἤδη ἐν Βιέννῃ.

«Ἐὰν εἰς τὴν ἐποχὴν μας λάβωμεν βοήθην καὶ τὴν ἀστυνομίαν, ἤμποροῦμεν τάχιστα ν' ἀνεύρωμεν ὅποιονδήποτε καὶ ἂν θέλωμεν ὅπουδήποτε τῆς Εὐρώπης, μόνον μας ὅμως τίποτε σχεδὸν δὲν ἤμποροῦμεν νὰ κατορθώσωμεν. Μία νέα κυρία μὲ τὴν θείαν της πολὺ εὐκολὰ δύναται σήμερον νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τοὺς ἀπειραριθμούς σιδηροδρόμους καὶ ἐν ᾧ τὰς ζητοῦμεν εἰς τὴν μίαν ἄκραν τῶν Παρισίων ἢ τῆς Βιέννης, αὐταὶ ἤμποροῦν ἐν ἀνάσει νὰ κἀθῆνται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ νὰ πίνουν ἡσύχως τὸν καφφέν των. Τὰ ἴδια ἔπαθε καὶ ὁ μυλόρδος. Χωρὶς ἀνάπαυσιν καὶ διακοπὴν, ὅπως ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος, διέτρεξεν ὅλην τὴν Εὐρώπην, ἕως οὐ ἐβαρύνθη τὴν καταδιώξιν καὶ ἐπῆγεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἀφ' οὗ ἰδῆ ἀπαξ ἔτι ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν.

«Μίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ἐν Παρισίους διαμονῆς του ἔλαβε προσκλητήριον εἰς μέγαν χορὸν ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας. Νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ δὲν εἶχεν ὄρεξιν. Ἐκἀθήσε λοιπὸν τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνεγίνωσκε μέχρι τῆς 11ης ἐσπερινῆς ὥρας. Ἐπειτα ἔρριψε τυχαίως τὰ βλέμματα ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ τὸ λαμπρὸν φέγγος τῆς σελήνης τὸν ἐμάγευσε τόσο ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ περὶ τὰ μεσάνυκτα ἦτο εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρεσβείαν.

«Ὁ χορὸς εὕρισκετο εἰς τὴν ἀκμὴν του· ἀπὸ τῆς κλίμακος ἤκουσε τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς καὶ ἠσθάνθη τὴν θερμότητα τοῦ ἐν ταῖς αἰθούσαις ἀέρος. Μετὰ κόπου κατῴρθωσε νὰ διασχίσῃ τὸ πυκνὸν πλῆθος τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν, ἀναζητῶν τὴν οἰκοδόποιαν ὅπως τῇ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐτυραννήθη εἰς μάτην ἐπὶ πολλὴν ὥραν, κατέφυγεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ καὶ ἐθεάτο τὰ ζεύγη μὲ τὸν πῖλον ὑπὸ τὴν μοσχάλην.

«Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐχόρευον ἀκριβῶς τὸν τετράχορον, τὰ δὲ ζεύγη μετ' ἀπιστεύτου ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας ἠγωνίζοντο νὰ διασχίσωσι τὸ ἀναμεταξύ των πυκνὸν πλῆθος, ἐν ᾧ ὁ μυλόρδος ἐνεθῶς ἐθαύμαζε τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι μὲ ὄλους τοὺς κόπους των ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ ζωηραί, ἐν ᾧ αὐτὸς ἐκινδύνευε νὰ πινηγῇ ἐν

τῇ γωνίᾳ του ἀπὸ τὴν θερμότητα. Αἴφνης— ἄγιε Γεώργιε!—κάτωθεν τοῦ μεγάλου πολυφώτου, εἰς τὸ μέσον ἀκριβῶς τῆς αἰθούσης. Ἰστατο αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, ἡ μυλαΐδη! Ἄπλετον φῶς τὴν περιέχυνε—μὲ τοὺς ἀδάμαντάς της καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους ἤστραπτε καὶ ἠκτινοβολεῖ ὡς φαεινὸς ἀστὴρ. Μὲ χάριν ἐκράτει τὸ ριπιδίόν της καὶ εὐθύμως συνωμίλει πρὸς πολλοὺς κυρίους περικυκλοῦντας αὐτὴν πανταχόθεν καὶ ἀναμένοντας ἔλεος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της.

«Ὁ μυλόρδος τὴν ἠτένισεν ὡς φασματώδη τινὰ ἐμφάνισιν. Τὸ βλέμμα του δὲν τὴν διέφυγε, διότι αἴφνης ἐστράφη καὶ ἔρριψε καὶ αὐτὴ τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ μυλόρδου. Ἐπειτα ἠρρυθρίασεν ἕως τὰς ρίζας τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς της, συνέπτυξε τὸ ριπιδίον καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ εὐρέθη εἰς τὸ πλευρόν του.

—Μπορεῖτε ἄραγε ἀκόμη νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε; τὸν ἠρώτησε μὲ τόνον ἀμφιβολίας.

—Ναί, ἔχω τὴν τιμὴν—εἶπεν οὗτος βαθέως ὑποκλινόμενος, ἐν ᾧ τόσοσιν σφοδρῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία του, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι βεβαίως θὰ παρτήρῃ τοῦτο ἡ μυλαΐδη.

—Ἦθελα μόνον νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἡ εἰκὼν, ἡ ὁποία—τὴν ὁποῖαν ἠγόρασα τότε ἀπὸ τὸν μυλόρδον, εὕρισκεται τώρα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ θεία μου δὲν συνήνεσεν εἰς τὴν ἀγοράν καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ τῇ ὑποσχεθῶ, ὅτι θὰ ἐπέστρεφον τὴν εἰκόνα ἅμα ὡς συναντήσω πάλιν τὸν μυλόρδον. Ἡ διεύθυνσις μου εἶνε Rue du Bac, 11. Αὔριον εἶμαι εἰς τὸ σπῆτι ἕως τὰς 2 μ. μ.

«Τὰς τελευταίας λέξεις ἐπρόφερον ἡ μυλαΐδη εὐκρινῶς καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν μυλόρδον ἀξιοπρεπῶς, εἰποῦσα πρὸς τινὰ παρερχόμενον μεσήλικα κύριον:—Μοὶ δίδετε τὸν βραχίονά σας, κύριε στρατηγέ;—Μεθ' ὃ ἐξηφανίσθη πάλιν εἰς τὸ πλῆθος. Ἀμέσως ἐγκατέλειψεν ὁ λόρδος τὴν αἰθούσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἐξῆλθε διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς νυκτός. —Θυμῶνω πραγματικῶς! ἔλεγε κατ' ἰδίαν.—ἀφ' οὗ μ' ἔκαμεν μία τοιαύτην προσβολὴν καὶ ἀφ' οὗ ἐφέρθη κατ' αὐτὸν τὸν ἀνυπόφορον τρόπον, τολμᾷ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ μὲ ἰμιλῇ, ὡς ἂν νὰ μὴ μὲ καταδέχεται! Αὔριον ὅμως, αὔριον θὰ σημάνη ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως, αὔριον θὰ δείξῃ ὁ μυλόρδος τὸ προσβληθὲν μεγαλεῖόν του καὶ ἡ μυλαΐδη γονυπετῆς καὶ ταπεινωμένη θὰ σύρεται πρὸ τῶν ποδῶν του.

«Ἦνωρθώθη εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ εἶδεν ὅτι καὶ ἡ σκιά του εἶχεν ἀνορθωθῆ καὶ μεγαλώσῃ.

«Τῇ ἐπαύριον ἐνεδύθη ὁ μυλόρδος μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν, ἐκτενίσθη τοῦλάχιστον ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἄλλον τόσοσιν καιρὸν ἐξώδευσε διὰ τὸν και-

μοδέτην του καὶ ἐβασάνισε πολὺ τὸν νοῦν του ἕως νὰ εὕρῃ τὰ κατάλληλα χειρόκτια — ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ ἔκαμνε φυσικὰ διὰ νὰ ταπεινώσῃ τὸν ὑπερήφανον ἔχθρον.

«Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 11 τῆς ὁδοῦ Βασιλῆως, τῷ ἤνοιξεν εἰς ὑπηρετῆς τὴν θύραν καὶ τὸν ὠδήγησε διὰ πλατείας κλίμακος καὶ μεγάλης τινὸς αἰθούσης εἰς κομμωτήριον, τοῦ ὁποίου παρεμέρισε τὰ παρκαπετάσματα, καὶ ἐψιθύρισε τὸ ὄνομα τοῦ μυλόρδου.

«Ἐπὶ χαμηλοῦ καθίσματος ἐκάθητο ἡ Μυλαΐδῃ καὶ ἀνεγίνωσκε ἐφόρει λευκὴν προῦνῆν ἐνδυμασίαν.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν;

— Ὡ καθόλου μάλιστα! εἶνε παλαιὸς φίλος καὶ τὸν γνωρίζω σχεδὸν ἐκ στήθους—εἶνε τὸ Ὀνειρον θερινῆς νυκτός!

— Εἶνε θαυμαστής τοῦ Σαϊζπῆρου ἡ Μυλαΐδῃ;

— Εἶμαι ἀγγλῆς—εἶπεν ἀνορθουμένη ὑπερηφάνως. Συνήθως μοὶ ἀρέσει τὸ τελευταῖον ἐξ ὅσων βιβλίων ἀναγινώσκω καὶ δι' αὐτὸ τώρα εἶμαι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ Ὀνειρον θερινῆς νυκτός!

— Γνωρίζει ἡ Μυλαΐδῃ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ γερμανοῦ καζολόγου;

— Δὲν ἐνδιαφέρομαι περὶ τῶν ἐρμηνειῶν. Ἐγὼ νομίζω, ἀγαπῶ τὸ ποίημα τοῦτο, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἔχει τόσον ὀλίγην ἐννοιαν.

— Καὶ πῶς αὐτό; ἠρώτησεν ἐκπεπληγμένος ὁ μυλόρδος.

— Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ δάσος, ἢ ἂν θέλετε καλλίτερον, μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης· αἱ ἀκτῖνες εἰσδύουσι ποικιλοτρόπως, ἐδῶ διὰ τῶν φύλλων, ἐκεῖ διὰ τῶν κορυμῶν καὶ τῶν κλάδων, διαρκῶς ἀλλάσσουσαι καὶ μεταβαλλόμεναι ὅταν κινουῦνται· τὰ φύλλα. Διατὶ φαίνονται ἔτσι, διατὶ μεταβάλλονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει ζωὴ καὶ κίνησις!—καὶ ἐδῶ καμμία ἄλλη ἐννοια δὲν ὑπάρχει!

— Ἄλλὰ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, Μυλαΐδῃ, ὅτι διὰ τὸν ἀστρονόμον καὶ τὸν φυσιοδίφην ὑπάρχουν αἰῶνιοι νόμοι, καθ' οὓς ὁρίζεται διατὶ ἡ σελήνη ἵσταται ἔτσι καὶ ὄχι ἄλλως καὶ διατὶ τὰ φύλλα κινουῦνται ἐπίσης ἔτσι καὶ ὄχι κατ' ἄλλον τρόπον.

— Δυνατόν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ περὶ τούτου! Ἐλαβε τὸ βιβλίον ἀνὰ χεῖρας, τὸ παρητήρησε μετὰ τρυφερότητος καὶ ἐξηκολούθησεν.—Ὅ,τι πρὸ πάντων θαυμάζω εἰς τὸν μέγαν Σαϊζπῆρόν μας εἶνε τὸ ἀπροσδόκητον καὶ ἀπροόπτον, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἐν τῇ φύσει· αὐτὸ μὲ μαγεύει καὶ μ' ἐνθουσιᾷ, ἀλλὰ νὰ φιλοσοφήσω περὶ αὐτοῦ δὲν δύναμαι ὅττι ἔχω πρὸς τοῦτο ἀρκετὰς γνώσεις.—Ἄλλὰ

σὰς κάμνω νὰ χάνετε τὸν καιρὸν σας, μυλόρδε,—ἐλάτε μαζῆ μου, παρακαλῶ, ἐκεῖ μέσα ἔχω τὴν εἰκόνα μου — ὄχι, τὴν ἰδικὴν σας εἰκόνα!

«Ἐν μικρῷ δωμάτιῳ ἔκειτο ἡ εἰκὼν ἐντὸς θήκης. Ἡ μόνη μεταβολή, ἣν ὑπέστη ἀφ' ὅτου τὸ τελευταῖον τὴν εἶχεν ἰδῆ ὁ μυλόρδος, ἦτο ἡ ἀντικατάστασις τοῦ ἀπηρχαιωμένου πλέον ἐπιχρυσοῦ πλαισίου διὰ νέου τοιοῦτου λίαν κομποῦ, ἀνταξίου τῆς ὠραιότητος τοῦ καλλιτεχνήματος.

«Ἡ Μυλαΐδῃ ἵστατο μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Εἶχε κλινῆ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπόν της τὸ ὠραῖον εἶχε συνοφρυωθῆ μελαγχολικῶς.

Ὁ μυλόρδος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν πρασινοβαφές βαλάντιον καὶ ἔθεσεν αὐτὸ ἀθροῦτως ἐπὶ τῆς τραπέζης.—Θὰ στείλω τὸν ὑπηρετὴν μου νὰ πάρῃ τὴν εἰκόνα, εἶπεν.

«Εἰς τὸ δωμάτιον ἐπεκράτει σιγὴ ἀπόλυτος καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν καὶ οἱ δύο νὰ ἐπερίμενον τὴν τέλεσιν ἀξιωματικῶς τινὸς συμβεβηκότος.

«Μυλαΐδῃ, εἶπε τέλος ὁ μυλόρδος δραττόμενος τῆς χειρὸς της,—συγγνώμη, ἐὰν ὡς ξένος τολμῶ νὰ σὰς δώσω μίαν καλὴν συμβουλήν· ἐὰν τύχη ποτὲ πάλιν νὰ ἔχετε καμμίαν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασθε νὰ ἱκανοποιήσῃτε—χωρὶς νὰ καταπατήσῃτε τοὺς νόμους, ἐφ' ὧν ἐπὶ τέλους βασιζέται ἡ τάξις καὶ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας—σὰς παρακαλῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε διότι σὰς τὸ λέγω — νὰ προσπαθήσῃτε νὰ καταπνίξῃτε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Ἦμπορεῖτε νὰ τύχετε κἀνέναν, ὁ ὁποῖος ἄλλως παρὰ ἐγὼ θὰ ἐκλάβῃ τὸ πρᾶγμα καὶ ἔτσι θὰ περιέλθετε εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν!

— Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκυψε καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐπεχύθη τόση ἀγαθότης καὶ εὐγένεια, ὥστε τὰ χεῖλη τῆς Μυλαΐδῃς ἤρχισαν νὰ τρέμωσιν· οἱ μεγάλοι της καὶ μαῦροι ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν, ἐνῶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ τὰς λέξεις:—Συγγνώμη, μυλόρδε!

«Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ ὑπηρετῆς καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Λαΐδῃς Ἐσπερῆ μετὰ τῶν θυγατέρων της. Ἡ Μυλαΐδῃ ἐνευσεν καὶ ἔτραξεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ᾧ ὁ Οὐίλλιαμ ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐχαιρέτισε ταχέως τὰς κυρίας καὶ ἐξηφανίσθη.

«Τὰς ἐπομένους ἡμέρας ἔβλεπέ τις τὸν μυλόρδον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἐπεσκεπτετο μόνον τὰς Βιβλιοθήκας καὶ τὰ Μουσεῖα, εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν Παρισίων. Ἐπήγαγεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βολόνης, εἰς τὸ μελόδραμα, εἰς τὰ θεάτρα—ἐνὶ λόγῳ, παντοῦ καὶ μαζῆ του ἔφερε πάντοτε καὶ τὸ δίοπτρόν του, τὸ ὁποῖον διαρκῶς ἐκράτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)